

Cố Mặc lúc này chợt im lặng. Anh đưa tay gỡ tay của Giang Tâm ra đẩy cô ta ra xa mình. Ánh mắt lộ rõ vẻ tức giận.

- Cô giết cô ấy!!! Tốt lắm....

Đôi mắt của Cố Mặc lướt qua một lượt thì thấy một khẩu súng trên sàn. Anh nhẹ nhàng đi tới cầm nó lên rồi xem xét một lượt. Chắc Giang Tâm dùng khẩu súng này bắn Tuyết Nhàn đây. Cuối cùng anh đã sai rồi. Sai thật rồi! Đêm đó anh quay đoạn video anh và cô ân ái nhưng thực chất anh chưa có lấy đi trong trắng của cô. Ngay khi làm bước cuối cùng anh đã lấy chăn che lại phần dưới. Khi Tuyết Nhàn tỉnh dậy thì cũng quên mất không hỏi tại sao không có vết máu đêm đầu tiên, vì vậy anh cũng im lặng. Chắc cũng chẳng ai như cô cả... Anh nghĩ chỉ cần đem đoạn video dọa cô một chút là mọi việc sẽ đâu vào đấy. Nhưng... Cố Gia lại ép [hết cô... ép [hết người phụ nữ của anh!

Cố Mặc lạnh lùng cầm khẩu súng chĩa thẳng về phía Giang Tâm khiến cô ta sợ hãi tột độ.

- Cô dám giết Tuyết Nhàn! Giết người phụ nữ của tôi thì tôi sẽ cho cô sống không bằng [hết!

"Pằng" một phát đạn ghim sâu vào bên cánh tay của Giang Tâm khiến cô ta đau đớn gào thét lên. Cố Mặc di chuyển hòng súng dần lên trên phía đầu cô ta. Đúng lúc anh đang định [óp cò thì người của Cố lão gia ập đến khiến viên đạn lệch hướng lên trời.

Một tên áo đen đi tới đỡ lấy Giang Tâm. Cố lão gia liền sai thuộc hạ cho du thuyền trở về đất liền một cách nhanh nhất. Ông ta chống gậy, uy nghiêm nhìn chằm Cố Mặc.

- Cố Mặc! Cháu điên rồi! Sao cháu lại bắn Giang Tâm! Con bé chính là vợ sắp cưới của cháu...

Nghe Cố lão gia nói vậy thì anh hừ lạnh. Sở dĩ thế lực của Cố Mặc giờ đây đã rất cường đại rồi. Anh có thể thôn tóm ngay Cố Gia bất cứ lúc nào. Nhưng anh sợ đám lão già hồ ly kia làm hại tới cô nên đã nhún nhường. Thật không ngờ ông nội của anh lại vì Giang Tâm mà hại [hết cô. Đã vậy, anh không còn gì mà để Cố Gia dắt mũi nữa. Nghĩ tới đây, Cố Mặc tiện tay ném khẩu súng xuống biển quay người bước đi. Giang Tâm lúc này khóc thút thít.

- Cố... Mặc... em yêu anh lâu như vậy... tại sao anh không để ý tới em? Nếu anh lúc đầu yêu là em, thì cô ta cũng chẳng có kết cục này...

Cố Mặc dừng chân lại. Giọng nói của anh hết như ma quỷ với khí thế bức người.

- Loại người độc ác như cô xứng sao? Còn ông nội... tôi cho ông 3 ngày từ chức. Chủ Cố Gia sau này tôi sẽ thay ông quản lí. Nếu ông dám chống đối... tôi sẽ làm với ông hết như ông giết ba mẹ tôi!

Tay chân của Cố lão gia run run. Cũng may tên thuộc hạ tới đỡ ông ta kịp nếu không đã bị ngã xuống sàn tàu. Nhìn bóng lưng của Cố Mặc khuất dần, Cố lão gia sợ hãi. Năm đó, vì ba

của Cố Mặc vì nhường gia đình bên mẹ Cố Mặc đã tri tổn biết bao nhiêu tiền của. Đã vậy khi Cố lão gia can ngăn thì ba anh chỉ nói rằng vợ và con quan trọng hơn tiền tài. Chính vì không muốn Cố Gia bị yếu thế mà sụp đổ, Cố lão gia đã sai người hại [hết ba mẹ anh rồi tuyên bố họ bị tai nạn.

Nhưng sự việc này Cố lão gia không ngờ rằng Cố Mặc lại biết. Ông ta thấy được Cố Mặc là nhân tài, cũng là người dẫn dắt Cố Gia phát triển. Mặt khác, Cố Mặc sẽ hủy diệt tất cả mọi thứ cản đường.

- Cuối cùng... ta lại bị đưa cháu giỏi nhất dòng họ hạ ngục!

[...]Tiếng títtít của máy móc vang bên tai. Tuyết Nhàn mơ hồ mở mắt ra. Cô đang ở trong một căn phòng xa lạ. Mà lúc này, cơ thể của cô không thể cử động nổi. Trên hai cánh tay cô phải hơn chục ống truyền đang chảy. Giờ đây cơ thể cô yếu tới nỗi chỉ mở được mắt, hít thở cũng rất khó khăn.

Tuyết Nhàn nhớ lại lúc ở trên boong tàu. Cô bị Giang Tâm bắn 2 phát xong đem vứt xuống biển. Tưởng chừng bản thân sắp bỏ mạng, ai ngờ cô vẫn còn sống.

Cổ họng của cô khô rát. Tuyết Nhàn lướt thấy bên cạnh giường có cốc nước. Mắt của cô nhòa đi không nhìn rõ nên cô cố gắng cử động cánh tay rồi hơi rướn người dậy lấy cốc nước uống cạn. Vừa nuốt vào một nửa cô thấy trong cốc có hạt gì đó to to. Định nhổ cái hạt đó ra thì nghe thấy tiếng ai đó la to, cô giật mình nuốt cái hạt đó xuống.

- Cô làm cái gì vậy? Cốc nước đó là đang ngâm con chip dữ liệu của Hắc Gia...

Mau mau nhả ra....

Người đi tới là Lưu Quang Nhất. Tuyết Nhàn nhìn chằm anh ta. Chẳng lẽ anh ta đã cứu cô.

- Anh... cứu tôi sao?

- Không phải tôi, là Hắc Gia! Tôi nghe nói ba ngày trước Hắc Gia đi lặn dưới đáy biển thì nhặt được cô. Ngài ấy cứu cô rồi đưa cô về biệt thự. Tôi cũng tình cờ tới mới biết người phụ nữ được Hắc Gia cứu là cô thôi!

Hắc Gia? Chẳng phải người đứng đầu Hắc Thị đang cạnh tranh ngang tài với Cố Thị sao? Ở trên thương trường, nếu nói Cố Mặc là thiên tài kinh doanh thì Hắc Gia là thiên tài chiến lược. Cả hai người đang là trung tâm của sự chú ý hiện nay.

Lưu Quang Nhất vỗ vỗ lưng cô để cô nôn cái hạt kia ra thì ngay lập tức cô giữ lấy tay anh ta lại.

- Tôi.... nhớ nuốt nó rồi!

Thoáng chốc gương mặt của Lưu Quang Nhất tái xanh lại. Từ phía cửa chọt truyền đến một giọng nói âm u.

- Cô dám nuốt con chip dữ liệu của tôi?

Khi Tuyết Nhàn quay mặt lại. Người đàn ông cao khoảng gần 1 mét 85 đang lười biếng dựa vào cửa. Anh ta mặc bộ vest đen, tay đeo găng tay trắng rất bí ẩn. Gương mặt này không phải chê vào đâu được. Ngũ quan hoàn hảo, cân đối dường như chuẩn từng mini. Mái tóc xám tro hơi rũ xuống trán càng làm tôn thêm vẻ đẹp đầy sức cuốn hút của anh ta. Một gương mặt không góc [hết!

Dường như anh ta còn đẹp hơn cả Cố Mặc và Cố Phàm! Một cực phẩm hiếm hoi mã nam! Cô còn chưa suy nghĩ xong thì nhanh như cắt, người đàn ông này đã đứng trước mặt cô từ bao giờ. Anh giờ tay lập tức bóp lấy cổ của cô.

- Đồ của Hắc Tư Dạ tôi là cô cũng dám nuốt? Gan thật! Cho người chuẩn bị mổ xẻ cô ta ra lấy con chip cho tôi!